Як тільки сонце вечір запалило
І небо скрізь прозоро затремтіло,
На ньому зорі блиснули прекрасні,
Як камені коштовнії, алмазні,
Фалес тут крикнув: "Гей-но, бабо люба!"
"Чого,— це баба,— розпустив ти губи?"
"Набридло, бабо, на одному місці,
Хотілося б до зір мені полізти".
Потюпала вперед стара із хати,
А слідом мудрість суне дурнувата.
Зійшли угору, стали на просторі,
Звідкіль дивитись зручно і на зорі.
Та мудрість впала і забила вухо.
"Ой бабо,— вже гукає,— чути туго!"
"Чого тебе понесло туди, діду?
Поліз сюди, то вже тримайся сліду,
Не може і канави розпізнати,
А лізе в небо зорі рахувати".
Додому баба повела старого,
А вуха він таки позбувсь одного.